

Йоу, вони просто загнали того зайця. Дев'яносто дев'ять разів заєць пробіг, а за сотим упав!

Відколи я себе пам'ятаю, наш дідько і заєць-сусід не розмовляють один з одним. Як дідько бачить зайця, починає пихтіти: пих-пих, пих-пих. І тупотить, наче вибиває чечітку. А заєць навмисне: «А я вже тут!» І стукотить лапами, наче в барабани б'є.

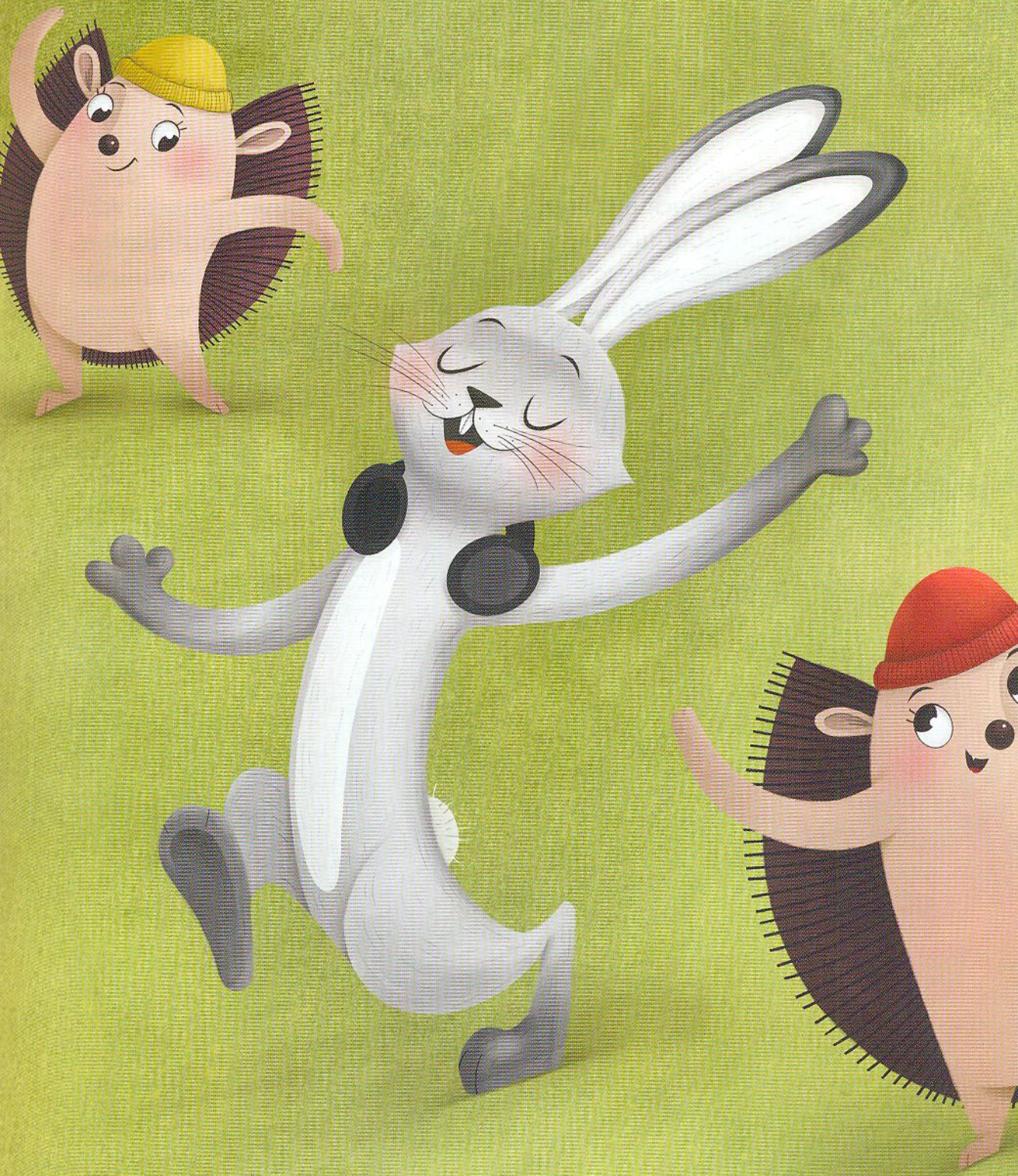

Та наші батьки між собою дружать. Хоч як не сварили їх діди, вони таборували, ходили в походи, займалися альпінізмом і вивчали ліс. Наші мами ділилися всякими рецептиками. Наші тати брали участь у марафонах.

Ще інша справа ми! Заєць і ми з братом їжаком — друзі forever. Нас ніхто й нічого не посварить. Ми, як тати-мами, дружимо. Небо, вода, дерева — наше все.

Так і хочеться сказати своїм дідьо-бабці: розплющте очі — ми живемо в одному лісі. СТОП! Вашу казку ми в змозі переписати. Та найгірше те, що вони не хочуть нас чути.